୰ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଙ୍କ କୃତ

ଦଶପୋଇ ।

ଶ୍ରୀ ସନାତନ ସାହୁଙ୍କଦ୍ୱାରା

ଦ୍ୱିତୀୟବାର ପ୍ରକାଶିତ ।

Printed at the Union Printing
Works by A. H. Seth
CUTTACK.
1924.

ମୂଲ୍ୟ ଏକଅଣା ମାତ୍ର ।

ଦଶପୋଇ ।

ପ୍ରଥମଛାନ୍ଦ ।

ଶୃରୁ ବସନ୍ତସମସ୍ତ ଅଛି ରସମସ୍ତ ପ୍ରବେଶ ଅବେଶ ଚିତ୍ତ ଭଙ୍ଗ ।
କୁହୁକୁହୁ କରି ପିକେ ଡାକିଲେ ଉତ୍ସୁକେ କାମକୁହୁ ଘୋଡାଇବାପାଇଁ
ବହେ ମଳୟପବନ ପଲ୍ଲବିଲେ ବନ ଦହେ ବିଦେଶିଙ୍କି ବିଟଗ୍ରଣେ ।
ଚୂତ ମୁକୁଳ ଧଇଲା କାମ ଡାକିଇଲା ବିନ୍ଧିପକାଇବ ଏଥୁ ବାଣେ ।
ଗନ୍ଧେଭୃଙ୍ଗ ରସାଇଲା ବଶେ ବଷାଇଲା ପରିଯେ ଚିତ୍ତେପରଛେଦୋଇ ।
ଯୋଗିଜନଙ୍କର ଡରିଲେ ଉଛେ ଉଛାହିଲେ ରାମନାମରେ ଅକାରଦେଇ
ଦେଲୁ ପୂର୍ଚ୍ଛାଇ ସ୍ୱନାଗ୍ନି ନଳ କରେ ଧରି କାଟେଶ୍ୱର କଲି ଗୁଲଜିବା ।
ଉଡ଼ି ରଞ୍ଜିତ ପରାଗ ପଡ଼ିବାରୁ ଅଙ୍ଗ ଭଷିବୋଲି ଚମକିଲେ ଯୁବା ।
ହୃଦ ପଲାଶ ପଲାଶ ହୋଇ ପୁଷ୍ପବେଶ ଅନଙ୍ଗଅନଳ ପ୍ରାୟେ ଦଶେ ।
ଏଣାକିଜନର ଉଲ୍ଲାସ କରିବାରେ ଧ୍ୱଂସ ଅଳପନ୍ତି ଧୂମାବଳୀ କି ନସେ ।
ଚମ୍ପା ମଧ୍ୟୀ ସେବତୀ ହେଲେ ପୁଷ୍ପବତୀ ଜାଣି ଭ୍ରମରେ ଉଲ୍ଲଟେଇ ରହି
ଫୁଲ୍ଲେକେତକୀ ଧରି କି ସେ ଏକାଳେ ପ୍ରବାସେ ଯେ ରହିଲୁ ସେହିଟି ଗଲାଭାଁ
ଶୁଣି କେଉଁ କାମିବର ହୋଇ ଛର ଛର ଘରକୁ ଯିବାକୁ କଲା ମନ ।
ପଥୁଁ ଆସୁଁ କେ ବୃକ୍ଷରେ ପଶାକୁ ପତ୍ରରେ ପରାଣପର ଲେଖିବ ମାନ ।
ଲେଖିବେ ବୋଲେ ଶିବ ଏଥି କର ଜୀବବନ୍ଧୁ ଯିବା ଯାଏ ଜୀବେ ଥାଉ ।
ମୋର ଘେନ ନିବେଦନା ବିରହବେଦନା କୁଭଅଟସରେ ଥଉ ଯାଉ ।
ନବମାଳିକା ଅଶୋକ ଦେଖିକରି ଶୋକ କେଉଁ ବିରହିଣୀହୃଦ ସଲ୍ଲ ।
କଣ୍ଟକିକୁ ପକାଇଲା ଯେଉଁ ନ କହିଲା ସଖୀଙ୍କି ଗୃହଁ ବୋଇଲା ମଲି ।
ଯାଉ ପଥିକ-ପାଛଙ୍କ ପାହିଲେ କେତକୀ ଯମଦାଢେ ଅଛେ ପଶିଲାଇ ।
ଜନେହ ନୃପ ଯୁବଭଞ୍ଜ ବକଶିଳ୍ପକାନ୍ତ ସରଯୀ ରସିକା ଶୋଭାଗୃହଁ ।୧।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ—ଶ୍ରେଖି ।

କୁନ୍ଦକରକ ହୀରକ ମୁକୁତାପନ୍ତି କରକ ହୃଦୟଜନକ ନାସ୍ୟକ ସରୁରଦନା । ସିନ୍ଦୂର ମନ୍ଦାର ବାଳଅରୁଣ ବିମ୍ବ ପ୍ରବାଳ ମାଣିକ୍ୟ ବନ୍ଧୁଲୀଫୁଲ ରଦଚ୍ଛଦନା । ନବବଧୂ ମଧୁରାଧିକା । ଆଦରସ ପାରସବଦନୀ ରାଧିକା । ୧ । ସେ ସ୍ୱରତ ସ୍ୱରତରୁ ତରୁଣୀରତ୍ନ ରମ୍ଭୋରୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀର ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଉଠି ବସିଲା । ପୂଜିବାପାଇଁ ସୁମନଶରକୁ ବେଗେ ଗମନ ହେଲାବାପାଇଁ ସ୍ୱମନମନରସିଲା । ଯାଙ୍ଗ ସେ ନ ହର ସଜନୀ । ମଣ୍ଡିଲା ମହାମଣ୍ଡନ ବନ ଅବନୀ । ୨ ।

ପୋଇ ।

କାମବାଧାଉଦ୍ଦୀପନ ଦେଖି ବୃନ୍ଦାବନ ରାଧାଶରଧା ବଳଲା ଅଛି ।
ଚମ୍ପାପୁଂନାଗମଞ୍ଜୁଳ ଲଗି ଡାଳେଡ଼ାଳେ ନାଗ ପୁଂସ ଭ୍ରମ ଦେଉଛନ୍ତି ।
ମଲ୍ଲିକେ ଷଟପଦ କରେ ଶଙ୍ଖନାଦ ବାକ୍ୟଂଛାରେ କୋକିଳଦ୍ୱିଜ ।
ରଙ୍ଗ ଶିଉଳୀକୁସୁମ ଝଡ଼ିମନୋରମ ଶେଜାଇ ମଧୁଶଯ୍ୟାକୁ ଶେଯ ।
ଝୁଲ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଭାନ୍ତି ସୁନାସି ଅଛନ୍ତି ଲୋଭବଶରୁ ମଧୁପ ଝାମ୍ପେ ।
ମନ୍ଦମରୁତେ ଚଳନ୍ତ ପତ୍ରରେ ଏମନ୍ତମତେ ଢୁଙ୍କାର ବୋଲି କମ୍ପେ ।
କାହିଁ ମାଧବୀର ଲତା ବକୁଳେ ଶୋଭିତା ପରବାସୀ ଆଧାମେଲେ ପୁଷ୍ପ
ମୁଖ ମକରନ୍ଦ ଛଳେ ନୂଆମେନ୍ଧବଳେ କାନ୍ତ ଧରନ୍ତି କି କୋଳକର ।
ଶୋଭା ରସାଳ ବିଟପ ଗଣିକାସମୀପ ଧନ ପାଇଣି କହିବା ବଶେ ।
ଦକ୍ଷିଣକାଶ କୁସୁମ ବ୍ୟାଜରେ ସୁଷମ ମନ୍ଦହାସରେ ମୋହୁଛନ୍ତି କି ସେ ।
ଗୁଳ୍ମପରେ ମଲ୍ଲିଲତା କାମେ ହୋଇ ମତ୍ତା କାନ୍ତାଙ୍କିବା ବିପରୀତ ରଙ୍ଗେ ।
ତହିଁ କପୋତ ନିଃସ୍ୱନ ହୁଁ ହୁଁ ଶବ୍ଦଘନ ଝିଙ୍କାରିନାଦ କିଙ୍କିଣୀବାଜେ ।
ନାଗକେଶର ଯାଚକ ଜାତିର ଛଟକ ପାଶେ ପୁଷ୍ପିତ ପଲାଶ ତୋର ।
ନବବଧୂପ୍ରିୟ ପାଠେ ମଦନ ଉଚ୍ଚାଟେ ବଲ୍ଲଭ ମୋର ଆସୁଛନ୍ତି ପର ।
ଫୁଲେ ଲୁଚି ଲୁଚିଅନା ବିଯୋଗଅଙ୍ଗନା ପ୍ରାପ୍ତ ଅଙ୍ଗରେ ପୁଲକଧରେ ।
ମନ ମନାଇବା ପାଇଁ ବନସ୍ୱକୁ ରଚି ଆଗେ ନଳିଛନ୍ତି ଭ୍ରମର ତାରେ ।

ହୋଇ ଅଛନ୍ତ ଫୁଲ୍ଲର ଚେକଧନୁ ପାଇ ନଅଳୀକିଳକା ଝଳ କାଣ୍ଡ ।
ଚିତ୍ତେ ଏସବୁ ପ୍ରକାଶି ଏବେ ଯିବ ଫୁଟି ହୃଦ ହୋଇଲେ ପଥରପିଣ୍ଡ ।
ଯହିଁ ଦେଖି ଶଢାପିଛ ଟେକ କେକୀପୁଚ୍ଛ ନପୁଂସକ ହେଲେ ମଦନ୍ତୁନାଚେ
କହେ ଯୁବଭଞ୍ଜଭୂପ ଚନରସରୂପ ଶମ ନାହିଁ ସ୍ୱର୍ଗ ତଳ ମଝେ ।୧୦।

ଚମ୍ପୂ ଛନ୍ଦ । ରାଗ—ଗୈରବି ।

ନୀଳମଣି ଇନ୍ଦୀବର ଘନ ତମାଳ ସୁନ୍ଦର ଯୁବାବୃନ୍ଦ ପୁରନ୍ଦର ନାଟନାଗର । କନକ ପଦ୍ମକେଶର କୁଙ୍କୁମକାନ୍ତି ଅମରନାଗରୀ ଚିତ୍ତ-ଚଞ୍ଚଳ ରସସାଗର । ଖେଳୁଥିଲେ ନିକୁଞ୍ଜବନ । ସୁନ୍ଦରୀପୁରନ୍ଦରୀରେ ନେତ୍ର ପଡ଼ନ୍ତ । ୧ । ଭାବିଲେ ଏତ ଚନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ କରଇ କେଳି କୁସୁମିତ ଲତାବନ କି କାଳବଶେ । କିବା ମୋ ପୂର୍ବସୁକୃତ ଫଳ ହୋଇ ରୂପବନ୍ତ ଧାଇଁ ଆଣିଲା ଏକାନ୍ତ ବିପିନଦେଶେ । ପାଇଛି ଯେ ଯାହା ଇଚ୍ଛଇ । ବିନନ୍ତି କୋହିବ କିପାଁ ଏକାଳ ଗୃହିଁ । ୨ ।

ପୋଇ ।

ଏତେ ଭାଳି ବନମାଳୀ ରାଧା ପାଶେ ମିଳି ପ୍ରଭୁ ସମ୍ମୁଖରେ ସେବକପରି ।
ମୃଦୁ ବିନମ୍ର ବଚନ କରନ୍ତି ରଚନ ବାଳକାଳୁଁ ମୁଁ ଯେ ଅନୁସରି ।
ତୁ ଯେ କାମକଳ୍ପଲତାମଧ୍ୟରେ ବଢି ଆହୁରେ ତୋ କରୁଣାଫଳ ଫଳି
ମୋତେ ପ୍ରାପତ କରାଅ କାମନା ପୂରାଅ କଟାକ୍ଷେ ଅମୃତ ଢାଳିଢାଳି ।
ହେବ ସଙ୍ଗୀତପ୍ରବୀଣାଭାଷେ ତୋର କଣ ଏହୁ ଅବଧାନ କର କର ।
ତୋର ଆସ୍ୟ ଅଉଷଧିଈଶ୍ୱର ସନ୍ନିଧି ଅନ୍ତରବ୍ୟାଧିକି ହର ହର ।
ରଙ୍ଗସ୍ଥଳୀବଚରଣତଳେ ତୋ ଶରଣ ପଶିଲି କହନ୍ତି ବାରବାର ।
ଅରେ ହେମତନୁବାଳା ଦେଇ ଜାନୁହେଲା କର ତାପଅକୂପାର ପାର ।
ମାର ଧନୁ ଶର ଗୁଣ ଖୋଳମର୍ମସ୍ଥାନ ବିନ୍ଧିପକାଉଛି ଦେଖ ଦେଖ ।
ଏତେ ମାଗୁଛି ସମ୍ପ୍ରୀତ କବଚ ଛନ୍ଦିଁ କି ତୋ ବାହୁ ବେଢ଼ାଇରଖରଖ ।
ତୋତେ ରଖିଲି ଏଦଣ୍ଡରୁ ବୋଲି କଥା ପଦେ ମୋତେ କହକହ ।
କଳ ଉଦରେ ଶରଣ ଏଣ୍ଡେ ଦାମାପଣ ଏତେକ କୃପଣ ନୁହ ନୁହ ॥

ତୁହ୍ନ ସଂଶୟଅନ୍ଧର ଗୃହୁ ଯେନ ମୋର ମୁଖ ଶଶଧର ହୋଇ ୭ ॥ ଏହା କେମନ୍ତେ ସହନ୍ତୁ ମଉନେହନ୍ତୁ ତୋଆଗେ କୋକିଳକୁଳ ୨ ॥ ଯଷ୍ଟିପ୍ରହାରେ ଉରଗ କରେ ଯେସନ୍ତ ରଙ୍ଗ ସେରୂପେ କୋପରେ ଥର ଥର । ବୋଲେ ରାଧିକା ବାତୁଳ ହେଲୁ କି ମାତୁଳନାଶୀ ହର ବାରେ ଭର ଭର ॥ ଷଣ୍ଢା ବନ୍ଧାକୁ ବନାନ୍ତଅନ୍ତୁ ଭରସେ ପାତକରେ ଭସ୍ମ କାହିଁ କାହିଁ । ଯାହା ଜ ରହ ଯୋଗୀ ଯେ ଧନ୍ୟ କଲୁଷ ହୋଇ ବଦନକୁ ଚୁହିଁ ଚୁହିଁ । ଯାକୁ ଦୂଷଣ ଦେଇ ଭୂଷଣ ପ୍ରକାର ଜାଣି ଯାହା ମୂର୍ଖ ନାହିଁ ଲଜ୍ଜା । ତଦ୍ଧ ନାହିଁ କଂସକୁ ଏତେ ସହାସକୁ ରଚେ କଟ୍ଟ ଯୁବଭଞ୍ଜ ରାଜା ।

ଚତୁର୍ଥ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ— କେଦାର ।

ହର ବୋଲନ୍ତୁରେ ବାଳା ଶୁଣ ଲଳିତାଭିଳାଷୀ ଚନ୍ଦନ ଶୀତଳ ବାଣୀ କର୍ପୂର ହାସ କାହିଁରେ ଥାଉ ଭିଜିଲା ହୃଦୟ ଜାଣ ନଗଲା ଉରଜ ହୋଇ ନାଭଲ ବିରମଦୂଷ ॥ ସେ ପାଷାଣ ବୋଲନ୍ତୁ ଭାବ । ପୂର୍ବାଣେ ଶୁଣିଛୁ ଯେଝ ପୀଠରେ ଦ୍ରବ । ୧ । ବରଷ କରେଦହନ ସହଜେ ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଜହ୍ନି କେ ମୋଠାରେ ଲକ୍ଷ ହାସ ଏସନ । ମୋ ତନୁ ବିରହାନଳ ତେଜେ ଜୁ ନୋକୁ ତରଳ କାରୁଣ୍ୟଜଳରେ କିବା ହେଲୁ ନମର୍ଗ । ଯେବେ ମୋରେ ନରାଶ ହେଲୁ । ଚନ୍ଦ୍ରଶଷାଗ୍ରେ ସଂପହତ୍ୟା ପାଇଲୁ । ୨୦ ।

ପୋଇ ।

ଏତେବୋଲି ଦେବ ହଣ ରାଧାପାଦ ଧରଣିର ଲଗାଇବା ବେଳେ ଛନ୍ଦ ॥ ନେଇ ନ ପାର ସେ ପାଦ ଲଭିଲ ବିଷାଦ ଶୁଣ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ର ଦଗ ଚୁହିଁ । ମଦନଗଞ୍ଜ ନନ୍ଦନାଶୀ ସେ ବନେ ବିହର କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶୋଭେ ଏମନ୍ତବେଳେ । ଦେଖ ଦଳିବରଗଛ ଦେଖିଲା ଶ୍ରୀପତି ପଡନ୍ତି ରାଧା ତସ୍ୟରହିଲେ । ଉଠେ ଡ଼ାକିଲା ବଦନ ଅଙ୍ଗିଳ କି ଧନ ଏ ବଡ଼ାଇ ହୋଇ କି ବାରଣେ । ମୋର ହୃଦୟଚନ୍ଦନ ନ ଛେକୁ ବଡ଼ନ କି ପା

ସେ ପଡ଼ିଲେ ଝୋ ଚରଣେ ॥ ଶୁଣି ମାତାଙ୍କ ଉତ୍ତର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାତର ଛର ଛର ହୋଇ ପଳାଇଲେ । ଶୋକ ଭୁଞ୍ଜିବା ଅନ୍ତରେ ଧୂଳିପର ନରେ ପଡ଼ିଲା ପ୍ରାୟେ ଦଲନ ହେଲେ ॥ ରାଧା ଅତହୁଁ ତିରସ୍କରୁଇଁ ବେନି ହସ୍ତେ ଯଶୋଦା ଚରଣେ ଓଳଗିଲା । ଭଲା ଭଲା ସେ ଚତୁର୍ଷ ବଚନଚାତୁରୀ ରଚନାରେ ମନପ୍ରବୋଧିଲା ॥ ଦେବ ଗୁମ୍ଫର କୁମର ଉଛନ୍ନଶରୀର ଉଠି ହେଉଁ ଥିଲେ ପୁନଃପୁନ । ଦେଖି ମାତାଙ୍କୁ କହର ଯାଠ ମରାଇବ ବୋଲି କଲ ମୁ ଯେ ତରଜନ ॥ ଶୁଣି ତଜାସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଲା ମୋ ପାଦ ଧରିଲା ନ କହୁ ବୋଲି ଜନନୀକି । ତୁମ୍ଭେ ହୋଇ ସାବଧାନ ବିଚାରତ ମନେ ଏଥିକି ମୋହର ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏତେକଥା ପରସ୍ପରେ ଚଳନ୍ତେ ମନ୍ଦିରେ ରାଧା ସୁମନ ତୋଳିଣ ଗଲା । ଦେଇ ବରହକାତରେ ଶାଢ଼ୀପଣନ୍ତରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମନକୁ ବାନ୍ଧନେଲା । ବିହ୍ୱଳେକପଦର ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ଶୋଭେ ନୟନରୁ ନ ଛାଡ଼ିଲା । କାମ ରୂମଙ୍କେ ବଶିଙ୍କେ ବନ୍ଧିବାକୁ ପୂର୍ବେ ଶାଣ ଦେଇକଲ ପଠାଉଲା । ଅଙ୍ଗେ କୁସୁମ ପଠନ କୁଳିଶ ସମାନ ଘଡଘଡ଼ସମ ପିକରଡ଼ । ଯୁବ ଭଞ୍ଜ ନରେଶ୍ୱର ବୋଲେ ଦାମୋଦର ଦେଖୁ ୨ ଚନୁ ଗଲା ପଡ଼ି ।

ପଞ୍ଚମ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ—ଶ୍ରେଖି ।

ମଞ୍ଜୁଳ ମଞ୍ଜୁଳତରୁ ଅମଳ କାଂଶୁକ ତୃରୁ ଜାଳମୁ ବଧୂକଦୁରୁ ଦେଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ । ପଦ୍ମମନ୍ଦରପରାଗ ଜନମ ଅଙ୍ଗେ ଫୁଲିଙ୍ଗ ଭାଳିଲେ ହୋଇ ଅନଙ୍ଗ ଜାଳିଲା ବନ । ତହିଁକି ଏ ମନ୍ଦମରୁତ । ମୋଅଙ୍ଗକୁ ଲାଗୁଅଛି ଏତେ ତପତ ॥ ଜଳେ ପଦ୍ମ ନାଳୋତ୍ପଳ ସ୍ଥଳରେ ଚୁତ-ମୁକୁଳ ନବୀନାମାଳିକାକୁଳ ଶୃଙ୍ଗ କାତର । ମୋ ମାରଣେ ମନ୍ମଥ ଜଗିଲାସଙ୍କଳପଥେ ଜାଲ ବେଷ୍ଟି ଚକୁରଙ୍ଗୀ ହେଲି ଏଥର ।°ସବୁଦନେ ଅଗ୍ନି ଦେଖାଇ । ଝିଲି ଘଣ୍ଟି ଗୃହେ ନାଶୀ ଅକଣ୍ଠ ସେହ୍ନ । ୧ ।

ଘୋଇ ।

ନବପଲ୍ଲବ ଶଯନେ ସଜଳ ନୟନେ ଧ୍ୟାନ କର ରସବନ୍ତୀ ରୂପ । ଭାବି ମୃଣାଳରେ ମାଳ ଧରି ସବୁକାଳ ରାଧା ରାଧାବୋଲି କହିଲେକପ ।

ମନେ କରନ୍ତି ଅସନ୍ତା ଏ ଷେଯେ ବସନ୍ତା ଦସନ୍ତା ଭ୍ରଷନ୍ତାମ ଦୁର୍ବାଣୀ
ଅଣେମାଦ ସୁଖ ସଖୀ କୋଟିଗୁଣେ ଲେଖିଦଅନ୍ତା ଯେ ପାଦତଳେଅଣି ॥
ମୂର୍ଚ୍ଛ ଶୋଇ ଶୁଅଇଲେ ତାକୁ ଉରସ୍ଥଳେ ବନ୍ଧୁ ଦଶନ୍ତା ଏମନ୍ତ ପରା ।
ମାଳ କଷଣ ପାଶାରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରସାଣେ ଯେମନ୍ତ ହୋଇ ରହଇ ଗିରା
ଏଡ଼ ସମୟେ ହିଙ୍କାର ବଢ଼ଇ ନାଦକରନ୍ତୁଣ୍ଣ ଅ ଶୃଙ୍ଖଳ ବଙ୍କୃତଲେ ।
ପାଞ୍ଚି ବଙ୍କେକଲ ସହି ଦଅନ୍ତେ ଅନାଇ ପସୂରି ପର ପଞ୍ଚବ ତଳେ ॥
ଏବେ ଗଲା କାମ ବ୍ୟାଧି ସର୍ବ ଅଉଷଧି ସଙ୍ଗା ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ସଞ୍ଚୁଥିବ ।
କେଶ ଶଇବାଳ ଘନ କମଳ ବଦନ ହାସ ଘନସାର ସିଞ୍ଚି ଦେବ ॥
ଦନ୍ତ ଡାଲମ୍ବ ସୁପକ୍ୱ ମାଭୁଳଙ୍ଗ କୁଚ ସକଳ ଅଙ୍କୁଚ ଘୃଷିଯିବ । ବାଳ
ରସ ପ୍ରୟୋଗରେ ସୁଅନୁରାଗରେ ବିରହ ରୋଗକୁ ମୁଞ୍ଚି ଦେବ । ନବ
ଶାଙ୍କର ଅଧରେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ଧରେ ସେ ଅଷଧେ ତତ୍ତ୍ୱ ଜଣାଇବ ॥
ମୃଦୁ ଉତ୍ତର ଅନ୍ତର କହିବାମାତ୍ରର ଅନଙ୍ଗଭୂତକୁ ଛଡ଼ାଇବ । ଲବେ
କଲେ ଥକ ରତି ସାରବ ଯୁବତି ଈଶ୍ୱରସମ୍ପତ୍ତି ମୋତେ ଦେଇ ।
ଭୁଜ ବେଢ଼ାଇବ ଗଳେ ସର୍ପମାଳା ଛଳେ ବସନ ଯିବତ ଦୂର
ହୋଇ ॥ ଏତେ ଚିନ୍ତେ ଭାବ ଉଠି ଆସନ୍ତେ ପାଷେଟି ଜ୍ଞାନାବେଶେ
ସବୁ ହେଲା ମିଥ୍ୟା ॥ ଯୁବଭଞ୍ଜ ମହୀପାଳ ବୋଲେବେଲୁବେଳ ଅଧିକ
ହେଲା ବିରହବ୍ୟଥା ॥

ଷଷ୍ଠ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ—ଚୋଖି ।

ଏକାଳେ ପ୍ରବେଶ ଦୂତୀ ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ସ୍ୱୀତ ଲଭି ଅଜନୁତପତି
ପଲ୍ଲବେ ଲୁଲେ । ପୁଟି ଛୁଟି ଯାଇ ମୋତିମାଳ ସୁତିମାଳକାନ୍ତି ଶବଦ
ନୀରଦ ଭ୍ରାନ୍ତ ଦଇବଳେ । ମନେ କଲା ରାଧା ଶରଧା । ବିନା କି
ଲଭୁଥିବ ଏ ବିରହ ବାଧା । ୧ । ଅଣାଯନା କରପାଶେ ବସିପୁଚ୍ଛନ୍ତିକ
ହରେଶ ଏ ବପତି ଶ୍ରୀପତିକ ପ୍ରାପତ କେହି । ସଖି ମୂର୍ଚ୍ଛକିଦୁଃଖୀ ନ
ଜାଣୁ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ରାଧାବିପଶ୍ଚିତ ଅଶ୍ରୁ ନୟନୁ ବହି । ଏମନ୍ତ ମାଧବ
କହୁଲେ । ଅରତ ହୋଇ ଦୁତିକା କର ଧଇଲେ । ୬ ।

ପୋଇ ।

ପୁଣି ବୋଲେ ବେଣୁଧାରୀ ଶୁଣ ସହଚରୀ ଦରଶନୁ କେବେ କଲୁ ଘିର । ଭଲ ବସ୍ତୁ ଶଠଠାରୁ ଶିଖିଲୁ କି ଗୁରୁ ନନ୍ଦଙ୍କ ନାଶ ଉର-ବାର । ତାକୁ ନ ପାଇଲେ ଜୀବ ବୋଲୁଅଛୁ ଯିବ ଏଥକୁ କରିବ କି ଉପାୟେ ॥ ସେ ଯେ ଅବୋଧକାମିନୀ ବିନୟ ନ ଦେଖ ପେଲୁ ପଶିଲେ ପକାଇ ଦିଏ ॥ ଜଗନ୍ମୋହନମନ୍ତ୍ରର ଅଛୁ ତାହାଠାରେ ଯେତେ ମୋହ ମନ ମୋହିବାର । ଯାଇଁ କହିବୁ ବୁଝାଇ ଯେ ଯାହାକୁ ମୋହ ଦଣ୍ଡ ଦିଅଇ କି ପରକାର । ଅଶା ନ ଭଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦରୀ ରଖୁ ଦାସ କରି ମନ ଜାଣି ସେବା କରଥିବ । ଫୁଲ ଗୁନ୍ଥିବାରେ ମାଳୀ କେଶବେଶେ ଆଳୀ ହୋଇ କାମମୁଖେ କାଳ ଦେବ ॥ ଲେଖି ଲଲାଟେ ତିଳକ ସଙ୍ଗ ମୁଁ କାଳକ ମୁଖକୁ ଦର୍ପଣ ଦେଖାଇବ । ବାମାରତନ ବର୍ତ୍ତନ କଲେ ଚୁମ୍ବି ଦାନ ଦୁଃଖକୁ ପଛକୁ ପକାଇବ । ଗୁରୁଚରଣ ମାଜିବ ଅଳତା ରଞ୍ଜିବ ନାପିତ ଠାରୁ ଅଧିକେ ମୁହିଁ । ପୁଣି ସେଜ କରି ଗ୍ଲାନ ଦେବ ପ୍ରତିବ୍ରତ ଜୀବଠେ ଦୋଷ କରିବ ନାହିଁ ॥ ମୋର ଲାଗିବ ନାଟିକା ତାମ୍ବୁଳ ବାଟିକା ଭଙ୍ଗି ଭୁଞ୍ଜାଇବ ଯେତେବେଳେ । ମନ ସେବାରେ ମନାଇଁ କହିବ ବିନୟୀ ହୃଦଦୁଃଖ ଯାକ ସେହି କାଳେ ॥ ଅଶା କରୁଛୁ ଏଥକୁ ଲଭିବାକୁ ତାକୁ ମୋଠାରେ କରୁଣା ଚିତ୍ତ ଅଛୁ । ଯେଣୁ ଗୁପତ ପୀରତି ବଚନ ଯୁବତି ପ୍ରକଟ କାହିଁ ନ କଲୁ କହୁ । ନାରିକେଳଫଳ ପରି ବାହାରେ ସୁନ୍ଦରୀ କର୍କଶ ହୃଦୟ ମୋହ ତହିଁ । ଗଲୁ ଜୀବନ ରଖିଲୁ ଦୂତିକା କି କଲୁ ଏକାନ୍ତି ତୋତେ ଦେଉଛୁ ବହୁ । ଶୁଣି ବୋଇଲୁ ଲଳିତା ଗ୍ଲାନ ସବୁ ଚିନ୍ତା ମୋହ ସଙ୍ଗେ ତୁମ୍ଭେ ବିଜେକର । ଭଡ଼ିପରେ ରହିଥିବ ମୋ ଡାକିଲେ ଯିବ କହେ ଯୁବଭଞ୍ଜ ଦଣ୍ଡଧର ॥

ସପ୍ତମ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ—ଚୋଖି ।

କୃଷ୍ଣକୁ ରଖି ଅନ୍ତରେ ଦୂତୀ ଗମିଲା ଉତ୍ତରେ ରାଧାକୁ ବୃନ୍ଦାବନପରେ ଭେଟି ଏକାନ୍ତେ । ବସିଲା ଆଦର ପାଇ ଅଳଙ୍କେ ଢଳଚ ଦେଇ ଭାଷିଲା

ହସିଲି ହୋଇ ମଧୁରସୁରେ । ଶୁଣିଲି ମୁଁ ଅପୂର୍ବ ଭାଷା । ଜଳଧର ନ ହରନ୍ତି ଚାତକ ତୃଷା । ୯ । ସଦଗତାକାଙ୍କ୍ଷା ବୋଲଇ କେବେ ନାହିଁ ବାନ୍ଧୁଛାଇ ଭ୍ରମରକୁ ପଦ୍ମ ସେ କି ଥାଏ ହୋଇଲା । ନବତସ୍ପୃପୀବମୋଷ୍ଟୀ ନ ରହବ ପତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ମହାଯୋଗୀ ଯୋଗରେତ ନସୃଜ ଦେଲ । ଥିଲ ପତ୍ର ପରମସ୍ନେହ । ବାମା ବୋଲେ ନ ବୁଝିଲ ସେହ ତା କିହ । ୨ ।

ଘୋଇ ।

ହୃଷ୍ଟ ବୋଲଇ ରମଣି ହେବ ଧାନ୍ଦା ଚୂର୍ଣ୍ଣୀ ଏକଥା ବଡିଶ ମଣେ ସୁହିଁ । ସେନ୍ତୁ ଯାହା ନଚିତ୍ତରେ ସୁନ ବେଶ ଧରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମେ ସରସୁରେ ବାହୁ ॥ ସେହୁ ନୀରସ ପଦାର୍ଥ କେହୁ ତୋର ସତ ବଳାଲ ଚଢ଼ିଲେ ପାଦତଳେ । ଦେଖି କାତର ହୃଦୟ ସରସହୃଦୟ କୀପ ହୋଇଥିଲା ତେତେବେଳେ ॥ ସଖି ଥାଇ କେତେଧାନ ଧନ ଯଉବନ ଏତେ ତୋ ମନକୁ ନ ଆଣିଲୁ । ସତପାନେ ଦାନ ଦେଲେ କାର୍ତ୍ତି ସବୁକାଳେ ରହନ୍ତା କିପାଇଁ ନ୍ନଢ଼ଗଲୁ । ଅତ ସୁଗନ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କେତକୀ କୁସୁମ ଫୁଲ ବନ୍ତ ହୋଇ କିସ ହେବ । ଯେବେ ରସିକ ଭ୍ରମର ଭୋଗ ନାହିଁ ତାର ଗୁଅଁ ସୀ ନୋହିଲା ମନେ ଭାବ ॥ ଏବେତ ଯୁବା ବୟସ ପୁରେ ମଧୁମାସ ସୁଢଙ୍ଗ ଭେଟ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥଳେ । ତହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ତରଳ ଗଲ୍ପସ୍ତ ଜଳ ମାରଶର ହର-ନେତ୍ରାନଳେ ॥ ହର ଉଚ୍ଚକି ଅନଙ୍ଗେ ଅଛିନ୍ତି ମୋ ସଙ୍ଗେ ଅଜ୍ଞା ଦେଲେ ଭେଟାଇବି ତ୍ୱରେ । ଶୁଣି କୋପିଲ ହୋଇଲା ରାଧିକା ବୋଇଲା କି କହ ଏହା ଭଷିଲୁ ତୁରେ । ଯାର ବଟପ ପ୍ରକୃତ୍ତ ଯାଅ ତାର କଣ୍ଠ ଯେବେ ତା ଚନ୍ଦ୍ରା ଲାଗିଲା ତୋତେ । ସଖି ତୋର ସଙ୍ଗଗୁଣେ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ ଏ କଥା ଦୂଷଣ କୋହେ ମୋତେ । ବାମା ଶୋଭିକଳେ ବୃଢ଼ ମନ୍ୟୁ ଭସ୍ମ ଛଡ଼ଯାଇଁ ଶାଧର ଧଇଲେ କର । ଏକି ବଞ୍ଚନେଣ ବୋଲି କ୍ରୋଧେ ଦେଲା ସେଳି ପଡ଼ିଲା ହସ୍ତ ପସୁରପରେ । ସେହୁ ପାଦୁ ଝାଡ଼ି ଧୂଳି ଅଙ୍ଗେ ହୋଇ ବୋଲ ବୋଇଲେ ଲାଗିଲା କି ଶୀତଳ । ସ୍ପର୍ଶରୁ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୂରସମ କି

ଏହାର କେବେ ଶାନ୍ତ ହେଲା କାମାନଳ ! ଯାହା ପାଦବଳ ଏତେ ସୁଶୀତଳ କେତେ ହୋଇଥିବ ଅଙ୍ଗ ଭଙ୍ଗ୍ କିନା । କହେ ସୁବ ନର-ପତି ବୋଇଲା ଯୁବତୀ ଜନଧର ବୃତ୍ତାଇବ ସେନା ।

ଅଷ୍ଟମ ଛନ୍ଦ । ରାଗ—ଚୋଖି ।

ଦୂତୀ କହେ ଭଗବତୀ ନଗରେ ରଖି ଏ କାନ୍ତି ଜଗନ୍ମୋହନକୁ ତୁ ମୋହିଲୁ ଶୋଭାରେ । ଯେ ବଳବନ୍ତ ଅଗ୍ରଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବିବାଦେ ଜିଣି ତାହା ଦର୍ପ ଦଳାଇଲୁ କୁମ୍ଭମଣ୍ଡଳେ । ଦେଖି ଦପ୍ସା ନ ବସେ ତୋର ଗିରିଧର କି ଦୁର୍ବଳ ମୂର୍ଚ୍ଛା ଭାବ । ୧ । କାଳକି ଯେ କାଳଧରେ ଦଳିଲେ ତାହାକୁ ଘାଟେର ବିରହ ଗରଳ ଝଡ଼ି ତୁମ୍ବରପଦେ । ଆଉ ତୋର ପଗ ଫୋଲି କଣ୍ଠ ଧରି ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ଦେଖି ଦେଖି ଭାସିବ ଏ ସନ୍ତାପନଦେ । ଏ ଯାତକ ହେବ ତାହାର । ଖେଳିନାହିଁ ପ୍ଲାବନ ଏ ରାଜକୁମାର । ୨ ।

ପୋଇ ।

ମନ ବଚନ ନ ଶୁଣି ଚଳାଅ ବଦନ ଦଣ୍ଡ୍ୟାଣିରେ ପ୍ରାଭାବ ନୋହୁ । ବୃଦ୍ଧି ବିଷଯ୍ୟ କୁଟିଳା ଏବେ ଲେ ଜାଟିଲା ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲୁ ଯାଇ । ଅନ୍ତର୍ହିତ ଯଦୁସଙ୍ଗ ପଙ୍କରେ ଜରଜ୍ଜା ଏକ୍ ସ୍ନାନ ଦେହ ପଲାଇଲୁ । ନଷ୍ଟ ମାର୍ଜାର ଗୋଭଷେ ବଶ ହୋଇ ବାସେ ଅପ୍ଁ ନର ଦେଖି ଦୂର ହେଲା ।। ଛନ୍ଦବଚନେ ଚତୁର ଶାଶୁ ବୋଧ କରି ଗୃହ କାରଣରେ ଦେଲା ଚିତ୍ତ । ଦୂତୀ ଯାଇ ଏ ଭରସା ହୋଇଲା ସ୍ୱଦୃଶା କି କରିବ କୃଷ୍ଣ କାହି ସଖ । ରାମା ପାଇ ବଡ଼ଭାଗ ବୋଲେ ନା ଯା ବେଗ ନ ଗଲେ ପଥ ଦେଖାଇ କଥା । ମଣିକାହାଣିରେ ଜଳ ମୋହ ସଙ୍ଗ ଭଲ ହୋଇବାକୁ ମୁଁ ତ ଦେଖୁ ନାହିଁ । ଦୂତୀ ବୋଲେ ରମ-ଣୀଙ୍କ ଅମୂଲ୍ୟ ମଣିଷ ଗୁଞ୍ଜ ଅନାଦରେ ଦେଲୁ ପିଙ୍ଗି । ଅନୁଭବ କହି ନା କୁଟିଳ ନମ୍ବନା ପଛେ ଯାହା ହେବ ଏହାଲାଗି । ଏତେ ବେଳି ଘରାଗରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶିବ ପାଶରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ବୋଇଲା ଦୂତି ।

ଚନ୍ଦ୍ର ବଙ୍କାଣେ ଦଧି କେତେ କାହ୍ନ ବୁଝିକଲା କାଞ୍ଚନକୁ କାଚମୂଲ । କଣ୍ଟୁଦଳ ପଦ ଖେଦ ବେଦନାରେ ପାଦ ଦେଇଛୁ ଅବଶ୍ୟବୁଡ଼ିଯିବ । ଅଙ୍କ ଗୁଥି'ର ଯୁବଗଣଠାରେ ଦେଲ ମଣ ବୁଝି ବ ଯାହା କରମେ ଥିବ ଯନ୍ତ୍ରବନ୍ନ ମନ୍ତ୍ରବସ୍ତ୍ରୀ ଗବରେ ଖଳଗ ଅଙ୍କୁଶ ପ୍ରୟୋଗ ନ ମାନଇ । ମୋତେ ଯାହା ଅଗୋଚର କଲଣ ବଣ୍ଟର ଉଚ୍ଛନ୍ନଠୋପେ ପଡ଼ିବ ଦେହ । କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ସଫଳ ହଇଦମ୍ଭହର ମଦନ ରଜା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ । ହର ବୋଲେ ତୁ ଦର୍ପଣ ବୁଦ୍ଧି ରୂପ ଗୁଣ ଦଶାଇ ମୋହର ଆଗେ ଥିଲେ ॥ ହୁଙ୍ଗ ମେଲଣି ହୋଇଲା ନଜପୁରେ ଗଲା ନଟବର ବୃନ୍ଦାବନେ ସ୍ଥିତି । କହେ ଯୁବଭଞ୍ଜ ରଜା ସାହୁ କାମ ପୂଜାକରଯୁଗ ଯୋଡ଼ କଲେ ସ୍ତୁତି । ୧୦ ।

ନବମଛାନ୍ଦ । ରାଗ—କେଦାରୀ ।

ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ଫୁଲଶର-କର ମୋର ବୋଲ ରାଧାଙ୍କଠାରେ ସୁନୟାଙ୍କେ ଶମ୍ଭୁ ଗୁପତ । ତୁମ୍ଭେ ସରାଗରୀ ହବେ ମୁଁ ପରାଗରୀ ରାମାରେ ସଇଅସ୍ତ୍ର ଦଇବେ ଯୁଦ୍ଧଙ୍କ ମହତ । ଶଙ୍କ ଉଚାଟନ ବଶିଶ କଯଥିବ ଏକ ବାଳାହୃଦକୁ ଲକ୍ଷ । ୧ । ମୁଁ ଯେତେ ଖରହ ଖେଦେ ଯାଇପଡ଼ିଲଣ ପାଦେ ସେରୁପେ ମିଳଲେଛନ୍ତେ ମୋ ପାଶେ ସେ ଯେ । ଖରସ ସ୍ୱରଣ ବେଳେ ଲୁଚବ ମୋ କରତଳେ ଦେଖୁଥିବ ଭୁଷିପକାଇବ କଉଜେ । ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗୁ ଦେବ ମୁଁ ସାଧି । ତୁମ୍ଭ ସେନ ହେବ ମୋର କାମନାସିଦ୍ଧି ।

ପୋଇ

ଅଣ୍ଟାପ୍ରମାଣେ ଅନଣେ କର ଦେଇ ହଣେ ରାଧାଛିଦ୍ର ପାଞ୍ଚି ଗଲା ମାର । କହେ କର ବେଧ୍ୟୁନ୍ନ ସନ୍ତାପ ନପେନ ବୃଷଭାନୁସୁତା ହେଲା ଭୋର ॥ ରାମାପୁରତେ ପ୍ରବେଶ ପଞ୍ଚଶର ପେଷେ ମଦନ ମୋହନ ହୃତଦାମା । ପଦ୍ମ ବଶିଖ ପବନେ ପଦ୍ମିନୀ ଦହନେ ଉଠିଲା ଖରହା ନଳ ସେନ ॥ କାଳ ଇନ୍ଦୀବର ଶର କାଳ ପରକାର କାଳ କୋକିଳି ଉଦରେ ପଶି । ଯଡ଼ ଅକାର ଅଶୋକ ଦାନକଲା ଶୋକ ଶଶ କିରଣ ମାନକେମିଶି । କର ସୁବଶ ନଥଳୀକୁଞ୍ଜବନେବାଳୀନେବାକୁ

ରହିଲା ବେଣୁନାଦେ । ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଚୁଟ କରିବାକୁ ଚୂତ ନାମ ଚନ୍ତୁ ଶଙ୍କି ମଦନ ନାଶିଲା ବାଦେ ॥ ଶ୍ରବେ ଭ୍ରମର ଝଙ୍କାର ଙ୍କ ଗୁଣ ଟଙ୍କାର ଚମକ ପଡ଼ିଲା ଧୁଣି ପୁଣି । ଫିଙ୍ଗ ଦେଲା ମୋହଥାଳୀ ଫଣା ବୋଲି ବାଳୀ ଗରୁଡ଼ ନାମକୁ ଗୁଣି ଗୁଣି ॥ କେଶୁ କୁସୁମ ଶଯ୍ୟା ଅନନ୍ତ ପେଷିଲା ତାମ୍ରବାଣ ଭୂଜ ପଳାଇଲା । ଗୋଲ କର୍ପୂର ଚନ୍ଦନ ହୁଅନ୍ତେ ଲେପନ ସେହିତ ତନୁକୁ ଜଳାଇଲା ॥ ଗଇରିକପତ୍ରଲେଖା ମଣି ଅଗ୍ନି ଶିଖା ବୁକୁ ଧୁକୁଳକୁ ଝାଡ଼ିଦେଲା । ଭାବ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଗନ୍ଧ ନାହିଁ ଏ ଜଗତ ପତିବ୍ରତା ପଣ ବୁଡ଼ାଇଲା ॥ କଟୀ କିଙ୍କିଣି ନୂପୁର କର ଯେ ବାହାର ଅମ୍ବଳେ ବାନ୍ଧିଲା ବାଜିବାକୁ । ଜନ ଅପବାଦ ଲଜ୍ଜା କଲା ଯେ ଦହନ ଧୁଛରେ ବନନ୍ତ ସର୍ଜିବାକୁ । ଯାଉ ଯାଉ ତନ୍ତ୍ରେ ଭାବ କପଟେ ଗନ୍ଧର୍ବ ପକ୍ଷୀ ମୃଗକୁ କି କୃତ୍ୟ କଲା । ଚେତେ ବନସ୍ତ୍ରୀ ନ ଯେନ ଚଉବର୍ଗଦାନ ବାନ୍ଧୁତାଇ ଏତେ ସନ୍ଧ ହେଲା । ଯେ ଯେ ଯେନଳେ ଯେ କଥା ନ ସହିବ ବ୍ୟଥା ଥକ ଜୀଇବାକୁ ନାହିଁ ବୁଦ୍ଧି କହେ ଯୁବଭଞ୍ଜ ଭୂପ ଦୂତିକା ସମୀପ ପ୍ରବେଶ ହେଲା ଲାବଣ୍ୟନିଧି ।

ଦଶମ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ—ଶ୍ରୀ ।

ରାଧା ବୋଲେ ସଖି ଶୁଣ ତୋର ମୋର ଏକପ୍ରାଣ ପିଣ୍ଡଭିନ୍ନ ମୁଁ ମଲେ ତୁ ହେବୁକି ଭଲ । ମୋ ଦୋଷପଛକୁପକା ଏଠାକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଡକା ଡକା କଲାଣି ମଦନ ନ ଭାଙ୍ଗ ବୋଲ । ଯେବେ ଦଣ୍ଡେ ବିଳମ୍ବ କଲୁ । ରାଧାନାମ ଲୋପ୍ୟ ହେବ ମହୀମଣ୍ଡଳୁ ॥ ଜଳପ ଭଣିଲେ ମୁହିଁ ମନେ କଳପନା ନାହିଁ କୁଳବତୀ ହୋଇ ମତିଅତିଚଞ୍ଚଳା ମନ୍ମଥ ଲେଖୀର ପ୍ରକାଶ କରେ ସିନା ନାନା ରସ ଏ ଗୁରୁତା ନ ରଖିଲା ଦଇବଶଳା । ଯୁବାଙ୍କାଳେ ଯୁବତିଜନ । ସାମେ୍ୟ ଅନାଦର କରି ପାରନ୍ତି ଯେନ ।୧

ପୋଇ ।

ବଧୂ ସୁଧାବରଷିବ ମୋହବାଧା ଜୀବ ସରତେ ନ ଥିଲା ଦୂତୀମନେ ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲା କୃଷ୍ଣେ ପ୍ରଶଂସିଲା ସତ୍ୱର ଗମନ ବୃନ୍ଦାବନେ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରୁ ଦେଲା ତାକ ହରିଷିତ ଶୋକ ପାଶରେ ପଡ଼ିଲା ଗନ୍ଧର୍ବ

ରାଜ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ନରପତି ଯଥା ଲଭେ ଷିତିତଥା ତୋଷେ ବୋଲେଲକ୍ଷ
ଜହ୍ନ । ଦୂତ ବୋଲେ କାହ୍ନ ବାର ନୋହେ ତା ବେଭାର ବଳମୂପନ୍ଧର
ନାହିଁ ଛଳେ । ଏବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମୋ ଭୂଲେ ବାଳା ନ ଦେଖିଲେ ନ
ଜୀଇବ ପୂର୍ଧା ପିଇଥିଲେ ॥ ଶୁଣି ସହଚରୀ ପଟ୍ଟ ବେଣୁଧାରୀ ସ୍ଵଚ୍ଛ
ଚମକ ରାଧିକା ପଣି ଧିରେ । ଟେକି ସେ ବଦନ ଥାଇ ଥାଇ ସୁମୁଖୀ
ଚକୋର ଯେସନେ ଶଶଧରେ ॥ ଲାଜ ଥିଲା ଯେ ପଳାଇ ଆଗେ
କୃଷ୍ଣ ଗୃହଁ ବେଗରେ ଚିତ୍ତରେ ପ୍ରକଟିଲା । ଏତେ ଛନ୍ଦ ଫୁଲଶରେ
ନୃପ ପ୍ରୀତିଠାରେ କୋଣ ଗୃହାଣି ତା ନ ତୁଟିଲା ॥ ମନମଥରମଥନେ
ଶନସ୍ତୁ କଥନେ ବାଣୀ ନ ବଦିଲା ନାଗରଙ୍କୁ । ତାକୁ କୋଳ-
କଲା ଶୁଭ ଲଭିଲା ମହୋତ୍ସବ ଯୋଗ ଲଭି ରସସାଗରଙ୍କୁ ॥ ଶ୍ୟାମ ବାହୁ
ବେଢ଼େ ବହୁ ରମା ଶୋଭି ପାଇ ଶଶୀ କି ପଶି ଯାଉଛୁ ଘନେ ।
ପିତାକାରେ ଯେ ଶୋଭିତା କମ୍ପେ ପଦ୍ମଲତା କାଳିନ୍ଦୀମଧ୍ୟେ କି
ପବମାନେ । ଦେଖି ଦୂତିକା ଅନ୍ତର ପଲଙ୍କଉପର କିଂଶୋରକିଶୋରୀ
କଲେ ସ୍ମର । ନବପଲ୍ଲବରୁ ମଧୁ ବେନିଜନେ ସାଧୁ ରତି କାମରସେ
ସାଗରରୁ । ତାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲା ହୋଇ ଭାବବନ୍ଧୀ ନାହିଁ ରତି ମଦ-
ନଙ୍କୁ ଅଗୋଚର । କଲେ ସୁରଶାସ୍ତ୍ରଠିକା ରସିକ ରସିକା ମନୁ ସବୁ
ଭାବ ହେଲା ଦୂର । କାମଖେଳେ ପାଞ୍ଚି କୁଠେ ଡାକିଲା କୁକୁଟ ସାଙ୍ଗ
ଚଲା ନିଶି ସାରେ ପଳା । ଯୁବଭଞ୍ଜ ନରପତି ଭଣନ୍ତି ବାନନ୍ଦ ବେଣୁଧର
ଧନ ରାଧାଗଳା ॥

ଏକାଦଶ ଛାନ୍ଦ । ରାଗ ଚୋଖି ।

ଚୋପଗା ଛାଡ଼ିବା ସକ ଜୀବନ ଛାଡ଼ିବା ଭଲ ମେଲାଣି ହେବାକୁ
ଚନ୍ଦ୍ର ବଳଇ ନାହିଁ । କହ ମୁ କିସ କରିବି ଦବ୍ୟଚତ୍ରେ ପଡ଼ିଥିବି
ଦଯ୍ାଳୁମଣି କ ମୋର ମାଗୁଣି ଏହି । ଶୁଣି ଭଣେ ନବୀନବାଳୀ ।
ଏହି ଅବଧାନେ ଥିଲେମ୍ଭି ଭଲ ହେଲି । ୧୧ । ଘଣ୍ଟ ଜଣାଇବାକୁ ଭସ୍ମହେଉଛୁ
ନେ ଉଦସ୍ତୁ ଯାଉଛୁ ବୋଲି ମେଲାଣି ଦେଲା ନୂମନ । କଷ୍ଟଦୂରଯାଇ
ଙ୍ଗେ ଅଭିନବ ଧବ୍ୟରଙ୍ଗେ ପଚ୍ଛପୃଷ୍ଠା ଦେଇ ଗଜ ନକୁଞ୍ଜବନ ।
କା ପ୍ରବେଶ ସଦନ । ଚିସେ କ ଉଲ୍ଲାସ ଦଗପୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ସମାପ୍ତ ।

ବିଜ୍ଞାପନ ।

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକମାନ କଟକ ବାଲୁବଜାର ଅରୁଣୋଦୟ ପ୍ରେସର
ପୁସ୍ତକାଳୟରେ ବିକ୍ରୟାର୍ଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।

ମହାଅବଧାରଣୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।୵
ଅମରକୋଷଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୵
ଗୋଲକଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ /୩
ଯମଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ /
ଶିବଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୵
ଗୁପ୍ତଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୵
ଭକ୍ତଉଦ୍ଧାରଣଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୧୬
ଜ୍ଞାନହୃଦୟଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୵୬
ସୁଧାସାରଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୯
ବୈଚନ୍ଦ୍ରଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।
ଷଡଶପୁଷ୍ପଗୀତା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।୵
ଧବକର୍ମମାଳିକା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।୵
ଜଳାପ୍ରହରୋଗ	ମୂ ୧ ଟ ୦ /
ମନ୍ମଥଚନ୍ଦ୍ରିକା	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।
ନବଗ୍ରହପୂଜା	ମୂ ୧ ଟ ୦ /
ଗଜଉଦ୍ଧାରିଣୀସ୍ତୁତି	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୧୬
କୁଳପୀପଳାମାହାତ୍ମ୍ୟ	ମୂ ୧ ଟ ୦ /
ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଦାଣ୍ଡଧୂଅ	ମୂ ୧ ଟ ୦ /
ଦଲିଲଦସ୍ତାବିଜ ସଂଗ୍ରହ	ମୂ ୧ ଟ ୦ ।
ବାଧାବାକୋଇଲି	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୧୩
ରଙ୍ଗପତ୍ରୀ ବା ଧନୁଯାତ୍ରା	ମୂ ୧ ଟ ୦ /୩
ଗ୍ରହଅବସ୍ଥା ଫଳ	ମୂ ୧ ଟ ୦ ୵
ବାଟପାସ୍ତୁମାଳା	ମୂ ୧ ଟ ୦ /

ଅରୁଣୋଦୟ ପ୍ରେସ } ପ୍ରୋପ୍ରାଇଟର
ବାଲୁବଜାର ; କଟକ । } ଶ୍ରୀ ଜ୍ଞାନଦାପ୍ରସାଦ ଦାସ ।